

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra Udvalgte Skrifter

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. XXI. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538800832/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

fattet af en republikansk Haand, men den har Pletter af Bohémens Jargon, som naar han f. Eks. henstiller til Fyrsten »at tage en Ambe paa Navnenc Carl og Bagger«. Ejendommeligt er det ogsaa, at han i Digtet »Næsbyhoved Søe« i næstsidste Vers lader Nattergalen slaa »republikansk«, mens han i andet Vers bruger et Billede som dette:

Da høres i Bølgenes hulkende Graad
En Psalme, som var det en kongelig Baare.

Baggers Republikanisme synes iøvrigt i de senere Aar mere og mere at have taget Form af en Fantasi over en forestaaende Verdensrevolution, en Fornyelse fra neden med den simple Mand som Fører. Herom tales tydeligt i de to ejendommelige Digte: »Et Svar til min Svoger« og »En Faders Testamente til Sønnen«.

Det første er et Svar paa en Opfordring fra Svogeren Fr. Fiedler til at oversætte Byron, hvilket Bagger afviser bl. a. med den Motivering, at han ikke ønsker at være »Byrons danske Drog«. Dertil har han for selvstændige Tanker: der forestaar Verden — hedder det — en ny Kirke og

En simpel Mand skal af det simple Grus
Omforme Jorden . . . . .

Fra Frankrig er det, at denne Renaissance skal tage sin Begyndelse. »Jeg har elsket denne Nation«, siger han et Sted, »fordi det er min Overbevisning, at det Lyn, som fra det ægte aandrige Vatikan skal udslynges over Vankundighedens Verden, vil og maa komme fra det Land, der ikke . . . fortaber sig i egoistisk Velbehagelighed over sig selv, men hvis

mægtige Puls slaar varmt for *alle Lande*, for *Menneskehedens Vel.**)

I Kamp for dette Ideal sender han sin Søn til Fronten som Sansculotte og Armøds Ven. Og det skal være Arven fra Far til Søn: selv som Tigger at overholde Hjerterets simple Charte. Men med en for Bagger yderst karakteristisk Vending slaar han pludseligt om og anbefaler Sønnen ikke at spilde sit Krudt paa at hade Rusland og sværme for Polen; for det er haabløst. Ønsk langt hellere:

at snarligt en Forsoner Stjerne
Maa over alle Verdens Lande staae.

Der var visselig ikke Stof til en Verdensreformator i Carl Bagger, han, hvis Væsen — som hans Hustru vidner det — var Blidhed.**)

I hvert Fald synes Blidheden efterhaanden at være blevet et fremtrædende Træk i hans Væsen, der oprindeligt var sammensat af de særreste Modsetninger. Det er en saadan, vi møder her, uformidlet i »En Faders Testament«, naar han brat svinger fra mandig Trods til afmægtig Blidhed. Bakkanten, Ziigeuneren, Republikaneren: det er Udtryk for den samme Side af hans Væsen. Den sanseløse Livsnysder er imidlertid ogsaa en Grubler, der filosoferer tungsindigt over Liv og Død. Han var sig denne Dobbeltthed i Væsen bevidst; herom vidner bl. a. Digtet »En Vision«. Han paakalder her begge sit Livs Genier: baade den onde — den han tiest søgte — og den gode; de skal løse Gaaden for ham: hvad er der *efter* dette Liv? Skal vi leve evigt i en for-

*) »Øieblikkets Børn« 1845, Forordet.

***) Dølleris S. 132.